

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μιá φορά θα βγαίνη,
κι' όταν έχω έτυνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής θα δίχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε.
καί 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — καί είς τήν άλλοδαπήν,
καί είς τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νόζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τα τένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα και 'στό χίρι**
Κι' ένα φύλλο αν κρατήσ — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρὰ δέν δίδει — θα τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρὸς έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — **κάθε φύλλο μιá δεκάρα.**

'Ογδόη Σεπτεμβρίου και δεκάτη
κι' άναφοραίς έμπόρων 'στό Παλάτι.

Πούντος τετρακόσα και σαράντα ένα,
ρήτορες και λόγια παραφουσκωμένα.

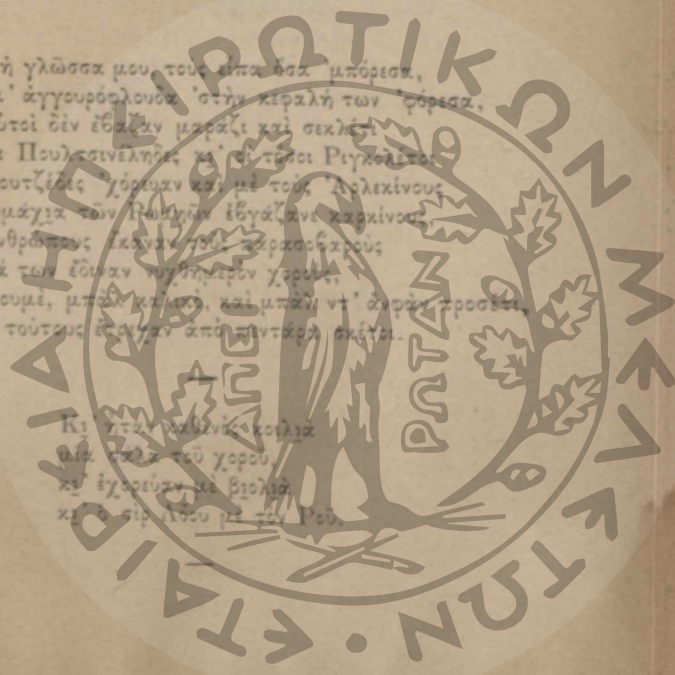

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—'Εννέα χρόνια 'πέρασαν ως τώρα, κακομοίρη,
άρ' ότου 'έγħκε ό Ρωμηός και κάνει πανηγύρι,
έννιά χρόνια 'πέρασαν πού τούς Ρωμηούς λιμάρω
κι' έπίταξα τής δόξαις των 'στών σκουπιδιών τό κάρο.
Καί τί δέν είπα 'στους Ρωμηούς, καυμένη Περικλέτο!...
μεγάλον άνδρα 'έάπτισα τόν τάδε Ριγκολέτο,
έπειρα τούτον τόν τζουτζέ μίς' από τούς πολλούς
κι' έβαλα 'στά ποδάρια του καθόρνους ύψηλούς,
έδωσα σεβαρότητα 'στόν δεινα μπαλταίνελα
κι' έκουψα 'μπρός του κι' έκαψα 'στή μύτη του λιθάνι.
όκυλό μεγάλο έδωσα 'στόν δεινα Πουλταίνελα
νά βάλη φάκο και φωτιά 'στού κράτους τά φουρνέλα,
'στές έξουσίας έστρωσα τό ξέστρωτο κριθβάτι
τόν Καραγκιόζη τόν σαχλό με τόν Χατζκιθάκτη,
έχω 'Αριστογαίτονα τόν κάθε 'Αρλεκίνο
και δίνωντάς του τό σπαθί τόν έφτυσα μ' έκείνο,
'στόλισα τόν Μπερτόδουλο με περιεφλαχία
και σέρνωντας τόν έφερν 'μπροστά 'στόν Βασιλέα.

έμαλλισαι ή γλώσσα μου, τους είπα όσα μπόρεσα,
στεφάνια μ' άγγουρόβλουσα 'στην κίχλη των 'όρεσα,
κι' όμως αυτοί δέν έβαζαν μαράζι και σικλη...
κι' οι τόσοι Πουλταίνελοι, κι' οι τόσοι Ριγκολέτοι
με τούς τζουτζέδες χόρευαν και με τούς 'Αρλεκίνους
και τά στομάχια των Ρωμηών έβράζανε καρκίνους,
και τούς άνθρώπους έκιναν τούς καρκασόχρους
και πάντερά των έδωκαν κατήχητρον χερσίν,
μπάλ κοστουμε, μπάλ κλάμα, και μπάλ ντ' άφρα προσέτι,
κι' όλοι σέ τούτους έσαν από παντάρα σκάντζο.

Κι' ότ'ό καλόν έκούλια
όλα καί τού χορού,
κι' έχουσαν κα βιολιά
κι' έσφιγγον με τή Ρού.

Καὶ 'στὸν Ροῦ τὸν Καραβίδα
ὁ χορὸς δὲν ἄρεσε,
καὶ σὰν 'πῆγε 'στὴν πατρίδα
'στὸ σταυρὸ μᾶς 'ἔαρεσε.

'Αλλ' ὁ Λόου φτερωτὸς
'χόρευε μὲ καθ' ἐπαίτη,
ἕως ποῦ καμαρωτὸς
στεφανώθηκε τὴν Καίτη.

'Ομως ἐπήγαινα κι' ἐγὼ 'στὸν ἕνα καὶ 'στὸν ἄλλο
κι' ἁρμονικῶς ἐχόρευα καὶ ρυθμικῶς κι' ἐμμέτρως,
ὁ δὲ λιμὸς διεύθυνε τῶν στομαχιῶν τὸν μπάλο
ὡς εἶδος τι Γεννήσαρλης, Βαλάσης, Χατζηπέτρος.
Κι' ἀπὸ μαζούρικα καὶ μπιστόν ἐτράνταζε ἡ σάλα
καὶ σέτε ντάμ καὶ κροαζέ καὶ μπαλανσέ καὶ τᾶλλα,
καὶ τάντερο τὸ θηλυκὸ 'στ' ἄρσενικό γελοῦσε
καὶ τοῦ κοκεταρίζετο καὶ τοῦ γλυκομιλοῦσε,
καὶ τοῦλεγε πῶς ἡ 'Ελλάς προώριστα νὰ δράσῃ
καὶ γοῦρ καὶ γοῦρ ἐχόρευαν τὰ ζεύγη τῶν ἐντέρων,
κι' ἐγίνετο, βρέ Περικλῆ, μεγάλο μαλεθράσι
πρὸς δοῖξαν καὶ πολλὴν χαρὰν ἡμῶν τῶν νεωτέρων.

'Αλλ' ἄρχισαν κι' οἱ ἔμποροι γερούς νὰ δίνουν μπάλους
καὶ τοὺς μικροὺς 'προσκάλεσαν καθὼς καὶ τοὺς μεγάλους,
κι' ἡ σάλα τῶν ἐθόλωσε μὲ τὰ πολλὰ τσιγάρα
καὶ δὸς του μὲ δροσιστικά ἐκάνανε γαργάρα.

Κανεῖς δὲν ἔμεινε μουγκὸς,
ὠμίλησε κι' ὁ Μαραγκὸς,
κι' ὁ Παππαγιάννης κι' ἄλλοι
μὲ γνῶσι καὶ κεφάλι.

Κι' εἶπαν κάμποσοι τρανοὶ
μὲ μεγάλο σοβαρὸ
καὶ τὸν γέρο Λεμονῆ
νὰ καλέσουν 'στὸ χορὸ.

Κι' εἶπαν κάμποσοι χαζοὶ
νέλθη πιὰ κι' ὁ Βασιληᾶς
μὲ τὸν Σύμβουλο μαζί
εἰς τὸν μπάλο τῆς κοιλιᾶς.

Κι' εἶπε δὲ κι' ὁ Ζαχαρίας
μετὰ τόσης ρητορείας:
'ἀμὲ λαγοῦτα καὶ βιολιά
μόνοι μας ν' ἀλέσωμε,
οἷχως κἄν τὸν Βασιληᾶ
νὰ τὸν προσκαλέσωμε».

Τοιαῦτα κι' ἄλλα λέγοντος τοῦ λάλου Ζαχαρία
μὲ τοὺς ἐμπόρους ἐγίνε μεγάλη φασαρία,
καὶ 'στ' ἄδεια τῶν τὰ μαγαζιά γυρίσαν βιαστικῶς
καὶ τὸν χορὸ ἀνέβαλαν γιὰ τὴν Κυριακή.

καὶ λένε προσκλητήρια νὰ στείλουν κατ' αὐτὰς
κι' εἰς ὅλων τῶν 'Επαρχιῶν ἐμπόρους χορευτὰς,
νὰ 'δοῦν κι' ἐκείνων τᾶντετρα πῶς διαβόλο χορεύουν
καὶ τί χορὸ τρικούβεργο κι' αὐτοὶ μᾶς μαγειρεύουν.

Κι' ἔμαθε κι' ὁ Βασιληᾶς
κυνηγώντας 'στὴ Δανία
τῆς μαζούρικας τῆς κοιλιᾶς,
τῶν ἐμπόρων τὴν μανία.

Καὶ τοὺς γράφει «βρέ ξεφτέρια
τοῦ 'Ερμού καὶ τοῦ Αἰόλου
μὲ κρουτάπια καὶ τεφτέρια
καὶ μὲ πῆχες τοῦ διαβόλου,
κι' ἂν ἐλθῶ μ' αὐτὸ καὶ τί;
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ...
τὰ παπούτσι μου πετῶ,
τοὺς λαγούς δὲν παραιτῶ.

Μὲ μεγάλους κυνηγούς
'στὴ Δανία μου κι' ἐγὼ
τοὺς θρεμμένους τῆς λαγούς
ὁλοένα κυνηγῶ.

Πέντε πιάνω τὴν ἡμέρα
καὶ τῆς πείνας ἂν ψοφᾷτε
ὅταν ἐλθῶ αὐτοῦ πέρα
θὰ τοὺς φέρω νὰ τοὺς φᾶτε.

Καὶ θὰ 'πῆτε ὅλοι τότε
σὰν γενναῖοι πατριῶται:
'ἀτί τραβοῦμε τὰ μαλλιά μας...
καὶ τὸ φούντιγγ ἂν μᾶς πνίγῃ
ἔχομε τὸν Βασιληᾶ μας,
ποῦ μᾶς τρέφει μὲ κυνήγι.»

Τέτοια λέγει, τέτοια γράφει
'στῶν ἐμπόρων τὸ συναφι,
καὶ τοὺς στέλλει, μπουνταλά,
γιὰ κρυφὴ παρηγορία
χαιρετίσματα πολλὰ,
χωριστὰ 'στὸν Ζαχαρία.

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα, Περικλῆ «διαβόλου ἐμποράκια,
ποῦ τρῶνε τὰ τζιέρικα σας τῆς φτώχειας τὰ μεράκια,
μεγάλ' ἡ κουταμάρα σας κι' ἡ τόλμη σας ἀλήθεια
μὲ σοβαρὰ Συνέδρια καὶ τέτοια κολοκυθία
νὰ θέλετε κι' ὁ Βασιληᾶς ἀμέσως νὰ γυρίσῃ
χωρὶς νὰ πάῃ μιὰ στιγμή καὶ μέσα 'στὸ Παρίσι.

Καὶ τ' εἶσθε σεῖς, παρακαλῶ, ποῦ μαιρολόγια ψάλλετε
καὶ νέους νόμους θέλετε 'στὸν Βασιληᾶ νὰ βαλεῖτε;
Θαυμάζω τὴν ἀναιδέειαν καὶ τὴν αὐθάδειάν σας!...
νὰ μὴ 'μπορῇ κι' ὁ Βασιληᾶς νὰ πάῃ 'στὰ λευτρά του
ἂν δὲν ζητήσῃ ταπεινῶς γι' αὐτὸ τὴν ἀδειάν σας,
κι' ἂν τοῦ τὴν δώσετε καλῶς, ἀλλέως συμφορά του.

'Ακοῦτ' ἐκεῖ ἀπαίτησις!... ἴδωτ' ἐκεῖ κεφαλή!...
νὰ θέλῃ κι' ὁ πραγματευτὴς 'στὴ φούρκα νὰ μᾶς βάλῃ;...
Γι' αὐτὴ σας τὴν ἀπαίτησι πατόκορφα σὰς λούζω,
καὶ μ' ὅσα τὸ συναφὶ σας ψηφίσματ' ἂν ψηφίσῃ
'μπορεῖ γι' αὐτὸν τὸν Πατσαῖα καὶ γιὰ τὸν Κατελούζο
κιτίζω Μεγαλειότατος τὸ γλέντι του ν' ἀφήσῃ;

Μὰ μπὲτ μῆλο δὲν ἔχετε καὶ σεῖς οἱ κουνενέδες;
δὲν πάτε νὰ ξαπλώσετε σὲ τόσους καφφενέδες;
νὰ βγάλετε τὸ ντέρτι σας μὲ ναργιλέ μαρκούτσι,
δὲν πάτε νὰ μπαλώσετε τὸ τρύπημα σας παπούτσι,
ἀλλὰ μὲ γλῶσσα γράφετε κοινὴ καὶ καθαρεύουσα
ν' ἀφήσῃ πιὰ ὁ Βασιληᾶς τὸ κάθε βασιλόπουλο,
καὶ πρὶν τῆς ὥρας βιαστικὸς νάλθῃ μὲς 'στὴν πρωτεύουσα
νὰ 'δῇ τὸν Πάλλη, τὸν Κοτζιά, καὶ τὸν Ἀντωνακόπουλα;

Κι' ἂν ποῦ δὲν ἔχετε καὶ σεῖς τὴν κεφαλὴν σας κλίνα
θαρρεῖτε σὰν τὰ μοῦτρα σας κι' ὁ Βασιληᾶς πῶς εἶναι;
Κι' εἷας Μεγαλειότατος, ὅπου φορεῖ κερῶνα
καὶ καθεται 'στὴν πρὶ 'ψηλὴ τοῦ κράτους πολυθρόνα,
ὅσο καὶ τοῦτος ἂν πονῇ, ὅσο κι' ἂν σας οἰκτείρῃ,
'μπορεῖ ν' ἀκούσῃ καθενὸς φιλικαντζῆ χατήρι,
ὅπου τοῦ κάθε μαχαλά μαζεύει τῆς μοδίστρας
καὶ κουβαράκια ραπτικῆς πουλεῖ καὶ κουβαρίστρας;

'Η μήπως θέλετε κι' αὐτὸς, ποῦ κυβερνᾷ κι' ἀνάσσει,
μαζί σας νὰ βαρυστογγίξῃ μαζί σας νὰ πεινάσῃ;
κι' ἂν ὁ Μεγαλειότατος γηστὴρ καὶ δὲν τρώγῃ
ἀμέσως ἴσως θὰ γεύῃ μ' ἐμᾶς τὸ σκυλόλογον,
κι' ὅταν ταχαὶ θὰ βαστά γιὰ σκῆπτρον εἰς τὸ χεῖρ
ἀπὸ τοῦς ὑπηκόους του εἰς τί θὰ διαφέρῃ;

Μὰ μπὲτ δὲν ἔχετε μῆλο;... κι' ἂν ἐλθῇ τί θὰ κάμῃ;
μήπως καθὼς ἐπιθυμῶ 'μπορεῖ νὰ σας συνδράμῃ;
μήπως 'μπορεῖ, μωρὲ παιδιὰ, 'στὴν κρήνη νὰ σας σώσῃ;
μήπως γονοῦν ἡ κότταις του χουσαφὶ νὰ σας δώσῃ;
ἢ μή τοις σκύλοις θέλετε νὰ βάλῃ 'στὴν ἀγγάρεϊα
καὶ ταμπουράδες νὰ βαρῇ μαζί μας καὶ γιογκάκια;

Κι' αὐτοῦ τὰ μάτια ἔγνων καρίδα γιὰ παραδες
καὶ βασιλεῖς ποικίλους, ὅπου πρῶτον ποικιλοῦσιν
ἂν ἔγῃ οἱ σὰν βασιλεῖς καὶ ὅσας καὶ πιας
μὰ γι' ἐμὲ μόνον τὸν λουρὶ, ποῦ πέρνει ἀπὸ μᾶς,
κι' ἂν τοῦ ὅπου τίποτα κανένας μὰς ἐκώμας
τὰς κι' ἐκείνος φαίνεται 'μὴ καὶ γαλαντόμος,
ἀλλὰ καὶ μὲ κρὶς δυνατὴ περὶ 'στὸ πτερυγίό του
καὶ μονοκουδὲν μὲν δὲν ἀπὸ τὸ τακτικό του.

'Ο Βασιλεὺς μας θὰ γλέντῃ κι' ἂς καλυμπᾷ τὸ θῆρος
κι' αὐταῖς τῆς τῆς ἀντιβουλῆς ἀρῇτε νὰ τὰ μέρει;

γιατί με θρήνους, με ψαλμούς, τροπάρια κι' οκτωήγια
είναι σάν νά τσακώνετε τήν γάτ' από τὰ νύχια.

Κι' ἐγὼ τῆς πείνας ἔμπορος προτρέπω πάντα νῆστιν
πρὸς τὸν Μεγαλειότατον ἐδραϊὰν νῶχην πίστιν,
καὶ πάντα νά τὸν βλέπετε προστάτην καὶ πατέρα,
κι' ἂν 'στὴ Δανία κυνηγᾷ λαγούς καλοθρεμμένους
κι' ἂν τὴν οὐρὰ τῆς 'Αλεπούς τσακῶνῃ ἐδῶ πέρα,
ὅμως φροντίζει καὶ γιὰ σᾶς τοὺς κακομοιρησμένους.

Κι' ἐγὼ πιστῶς ξείποτε τὸ χρέος μου ποιῶν
καὶ 'στὸν πατέρα πέποιθα καθὼς καὶ 'στὸν υἱόν,
μὰ καὶ 'στὸ πνεῦμα, ποῦ πυκνὸν εἰς τὴν Αὐλὴν σωρεύεται
κι' ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ συγχρόνως ἐκπορεύεται.

Τί νά σᾶς κάνω ποῦχετε πολὺ μεγάλη τύχη
καὶ Βασιλεῖς δὲν εἶμ'. ἐγὼ σὲ σᾶς τοὺς φαφλατάδες,
ἄλλοιῶς μὲ κάθε μέτρο σας καὶ καθεμιά σας πῆχυν
τὸν ἀφαλὸ σας θῆλυνα, παληοπραγματευτάδες,
ποῦ μοῦ σκοτίσατε ταῦτιά μὲ Γκραβδαρίτη λύραις
σάν νῶχιν βλέπετε μάκενα γιὰ νά σᾶς βγάζω λίραις.

«Αἰ! κι' ἂν γενεῖόν μου Βασιλεῖς μὲς 'στὰ 'δικὰ σας μέρη
τί θὰ 'τραβούσατε μ' ἐμὲ μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει...
'στὸ μάγκανό μου θῆζεθα λογιῶν λογιῶν ἔμπορους
καὶ θῆζεθα 'στοὺς Αὐλικούς καὶ 'στοὺς θωρακοφόρους :
«Βαρεῖτε τους ἀλύπητα κι' ἐμεῖς ζωὴ καὶ κότα...
φέρτε σαμπάνιαις 'γρήγορα καὶ μιὰ καλὴ κοκότα,
κι' ὅλα σὲ τοῦτον τὸν ντουνηῖα γοργοπετοῦν καὶ χάνονται
κι' ἂν λησμονοῦνται ἢ χαραῖς, ἢ λύπαις δὲν ξεχνώνται.»

'Στὸν Πύργο παραλύσσαξαν καὶ μέσα 'στὰς Καλάμας
καὶ μὲ συλλαλητήρια σαλεύουν τὰ μῆλά μας.
Φωνάζουν ἢ σταφίδα των πῶς δὲν πουλεῖτ' ἐφέτος
κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος ἀθεταὶ ἀπὸ σταφίδα νέτος.

"Αἰ! καὶ τοῦτα 'ξαφνικά κι' ἀνέλπιστα χαμπάρια...
κι' ἂν ἡ σταφίδα τάχατε σαπίσῃ μὲς 'στ' ἀμπάρια,
κι' ἂν τύχη νά μὴ πουληθῇ μιὰ λίτρ' αὐτὸ τὸν χρόνο,
πρέπει λοιπὸν ὁ Βασιλεῖς, ἀφίνοντας τὸν Θρόνον,
νά σφίξῃ τοὺς ἀγοραστάς, προτοῦ νά μᾶς κρεπάρουν,
θέλωντας καὶ μὴ θέλωντας νά στείλουν νά τὴν πάρουν ;
καὶ τί σᾶς φταίει ἂν γι' αὐτὴ δὲν ἔρχεται βαπόρι ;
'μπορεῖ ποτὲ νά πουληθῇ σταφίδα μὲ τὸ ζόρι ;

'Ορίστε μας... γιὰ κάθε τι 'στὸ Στέμμα νά ξεσπάτε...
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς 'στὸν Λεμονῆ δὲν πᾶτε
νά 'πῆτε τοὺς σεβντάδες σας καὶ τὰ παράπονά σας
καὶ νά τὸν βασανίσετε μ' αὐτὰ τὰ βάσανά σας ;
Μὴν εἶνε Πρωθυπουργὸς μονάχα γιὰ τὰ μάτια ;
σύρτε 'στὸν Σωτηρόπουλο κι' ἐκεῖνος θὰ σᾶς 'πῇ :
«ἀφήσετε τῆς μόμολαις καὶ τὰ πολλὰ γεινάτια,
γιατί μ' αὐτὰ δὲν γίνεται καμμία προκοπή.
Μακάρι νῶχα χρήματα ν' ἀπλώσω τραχανᾶ
κι' ὅλη τὴν ἐσοδεία σας νά πάρω μάνι μάνι,
ἀλλὰ κι' ἂν εἶχα τίποτα 'στὴν τσέπη μου λιανὰ
γιὰ λύτρα τᾶδ' ἄλλοτε 'στὸν κλέφτη Λαφαζάνη.

»Τί νά σᾶς κάνω, βρε παιδιὰ... τὸ χάλι σας τὸ ξέρω...
καὶ βράζετε καὶ ψήνεσθε σάν τὸν καφὲ 'στὸ μπρίκι,
ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσθε καὶ 'στὴ Βουλὴ θὰ φέρω
πενήντα 'Ισοζύγια, ποῦ θῆναι τεφαρίκι.
Κι' ἂν βλέπετε πῶς 'γρήγορα μ' ἐπῆραν τὰ γεράματα
μὰ ξέρω πῶς δὲν πρόκειται περὶ παρωνυχίδος
κι' ἀφίνω τὸ κρεβάτι μου μὲ τὰ γλυκοχαράμματα
καὶ γράφω Νομοσχέδια σοφὰ περὶ σταφίδος».

Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ὦ τέκνα ψωραλέα,
δὲν πᾶτε 'στὸν Διάδοχον τὸν 'Αντιβασιλέα,
ἐκ τοῦ πλησίον μιὰ φορὰ κι' ἐκεῖνος νά σᾶς 'δῇ
κι' ὀλίγας γνώμας ὑψηλὰς ν' ἀκούσῃ ἐκεῖ πέρα ;
γιατί, βρε κουτομώδες, δὲν πᾶτε 'στὸ παιδί,
ἀλλὰ παραφορτόνεσθε ἀδίκως 'στὸν πατέρα;

'Εννέα χρόνια 'πέρασαν σπουδαῖα, κακομοίρη,
ἀφ' ὅτου 'ἔγῃκε ὁ Ρωμηὸς καὶ κάνει πανηγύρι,
καὶ τώρα ὑπείσρχεται 'στὸν δέκατόν του χρόνον
καὶ χαιρετᾷ χαμογελῶν τὴν γῆν τῶν φαμφαρόνων,
καὶ κυνηγῶντας σήμερα μαζί σου τὸ ψωμί
βλέπω πῶς ἐμουφλοῦζεψαν σταφίδες καὶ κρασιὰ,
κι' ἂν οἱ σωτήρες Βουλευταὶ καὶ προσκληθεῖν καὶ μὴ
θὰ τρέφωμαι σάν τζιτζικας μ' ἄερα καὶ δροσιὰ.

'Ανοίχτε βαρέλαις
κι' ἀμπάρια γεμάτα...
τσακίζω πιατέλαις,
γαβάθαις καὶ πιᾶτα.

'Ο δέκατος χρόνος...
ἐδίβη κι' ὁ Θρόνος !...
ἴπ... οὔρα... σπολλάτη,
χρυσὸ μου Παλάτι.

Π. —

Κι' ἐγὼ, κασιδιάρη,
μ' αὐτὸ τὸ στηλιάρι
σὲ πιάνω, σὲ δέρνω,
σὲ σπρώχνω, σὲ σέρνω,
καὶ φτοῦ σου καὶ φτοῦ μου,
καὶ γειὰ σου, Αὐλή,
ψυχὴ μου, ντουντοῦ μου,
κι' ἀγάπη τρελλή.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Κι' ἐγὼ, πολλοὺς ἐπαίνους δικαίους θὰ σερβίρω
'στὸν Μάρκο τὸν Λουπέτη, σταθμαρχὴν ἐν Φαλήρῳ,
ποῦ ξέρει τὴ δουλειὰ τοῦ νά κάνει τακτικά,
ἐκτὸς δὲ τούτου ξέρει φάρσι καὶ τ' Ἀγγλικά,
καὶ τοῦστελε μιὰ 'μέρα κοπιωμέντοζο γράμμα,
τοῦ Τραφαλγὰρ ὁ Μάρκχαμ, ποῦ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα,
καὶ μὲ τὸ πλήρωμά του τὸν εὐχαρίστησε ὅλα
δι' ὅσας ἐκδουλεύσεις ἐπρόσφερε 'στὸ στολό.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσέστιου κοινοστὸς πολὺς.